

Arrest

nr. 197 546 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7b
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gelet op het arrest nr. 194 212 van 25 oktober 2017 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Wazir, Khogyani district, Nangarhar provincie. U bent een Pashtoun van etnische origine. U beweert minderjarig te zijn en stelt heel uw leven in Wazir te hebben gewoond. U bent verloofd sinds uw veertiende met K. W..

U beweert huisman te zijn en geen werk te hebben gehad. U beweert naar school te zijn gegaan tot de zevende graad en stelt zeer beperkt te kunnen lezen en schrijven.

U haalt aan dat uw vader ingenieur is van opleiding en werkzaam is in Kaboel als trainer en hoofd van een 'platoon' bij de Special Forces van het Afghaanse leger. Uw problemen begonnen enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan toen uw vader op televisie werd getoond terwijl hij jongeren aan het opleiden was voor de autoriteiten. Enkele dorpelingen sloten zich in die periode aan bij de Taliban. De Taliban vertelde uw grootvader dat hij tegen uw vader moest zeggen dat hij zijn werk moest opgeven. Uw moeder vroeg dit ook aan uw vader, maar die weigerde. Uw familie ontving twee dreigbrieven. In de eerste brief, die aan uw grootvader werd gegeven, staat te lezen dat uw vader moest stoppen met zijn werk, of dat heel de familie zou worden vermoord. Nadat uw familie deze brief ontving, vluchtte u naar uw maternale oom, waar u achttien of negentien dagen verbleef. De tweede brief werd bij u thuis afgegeven na uw vertrek uit Afghanistan, toen u in Iran was. Er staat in te lezen dat uw vader niet luisterde en dat u daarom moest gearresteerd worden en aan hen moest worden overgeleverd. Op een avond, u was bij uw maternale oom, kwam de Taliban naar uw ouderlijk huis. Ze doorzochten het huis en vroegen aan uw kleinere broers waar u was. Later belde uw moeder u op en zei ze dat u niet naar huis mocht komen. Daarna belde uw vader u op en zei dat u moest vertrekken. U ging naar het districtshuis, verbleef nog een nacht in Kaboel waar u uw vader bezocht en heeft Afghanistan vervolgens verlaten.

Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België, waar u aankwam op 7 januari 2016. U was een maand onderweg. U reisde te voet, per wagen, bus en trein. Op 13 januari 2016 vroeg u asiel aan in België.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, aangezien u nergens veilig kan leven in het land en vreest te worden overgeleverd aan de Taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een taskara, een brief van het district office, twee brieven van de Taliban, documenten van het werk van uw vader, een bankkaart van uw vader, foto's en video's van uw vader zijn werk.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing van 9 juni 2016, die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 31 december 2000 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt vijf jaar hoger geschat, met geboortedatum op 1 januari 1996. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid, net als de vaststelling dat u in Duitsland gebruik maakte van een alias, namelijk A. J.. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wat de naam A. J. u zegt, verklaart u eerst dat u hierover geen informatie heeft. Het is pas na een confrontatie met het feit dat u deze naam in Duitsland gebruikte, dat u hierover meer vertelt (CGVS 10/01, p. 6).

Verder slaagde u er niet in om de band aan te tonen met de man waarvan u beweert dat hij uw vader is.

Zo legt u zeer vage en tegenstrijdige verklaringen af over de huidige werkzaamheden van uw beweerde vader. U beweert dat uw vader een leraar is op de militaire ingenieurschool en een leidinggevende is van een platoon of basis in Kaboel (CGVS, p. 17). Verder verklaart u dat u twee maal naar Kaboel ging om uw vader te bezoeken en nam u toen ook foto's van uzelf met de man van wie u beweert dat het uw vader is, in uniform en met andere militairen. U kan echter bijzonder weinig vertellen over de inhoud van zijn job. Zo weet u niet welke graad of rang uw vader heeft (CGVS 10/01, p.17). U kent de naam van de basis niet, louter waar deze gelegen is (CGVS 10/01, p.17). U weet verder vreemd genoeg niet welke onderwerpen of vakken hij doceerde (CGVS 10/01, p.17) en weet niet sinds wanneer uw vader hoofd van de basis is (CGVS 10/01, p.18). U weet evenmin uit hoeveel militairen het platoon of de basis waarvan hij het hoofd zou zijn bestaat (CGVS 10/01, p.18).

U verklaart dat uw vader voordien in verschillende provincies werkte en wanneer u gevraagd wordt om meer details te geven over de missies die hij daar uitvoerde, verklaart u: "Hij nam deel aan operaties, leidde operaties. Hij werd naar gevaarlijke plaatsen gezonden" (CGVS 10/01, p.19). Wanneer u gevraagd wordt naar meer details, antwoordt u: "Toen de taliban een plaats aanviel, werden mijn vader en collega's gestuurd om met hen te vechten en hen te elimineren" (CGVS 10/01, p.19). Het is opmerkelijk dat u geen verdere details kan geven over deze missies, terwijl u blijkbaar wel weet waar ze hebben plaats gevonden. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u nog iets meer kan vertellen over uw vader, antwoordt u: "Nee, ik heb geen informatie" (CGVS 10/01, p.20). Wanneer u later opnieuw de kans krijgt om eender welke anekdote te vertellen over uw vader zijn werk, antwoordt u opnieuw: "Ik heb geen informatie" (CGVS 10/01, p.21). Dit is bijzonder vaag en beperkt. Wanneer u wordt gevraagd naar buitenlandse troepen waarmee uw vader samenwerkte, haalt u eerst de schouders op en verklaart u vervolgens: "Het waren Britten of Amerikanen. Ik weet het niet" (CGVS 10/01, p.20). Hoewel u documenten neerlegde, waaruit de samenwerking met Amerikaanse en Poolse troepen moet blijken, kan u daar zelf niets meer over zeggen. Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij uw beweringen over het profiel van uw vader.

Ook over de loopbaan van uw vader legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat uw vader zijn opleiding kreeg in de legerschool (harbi pohantoun) in Kaboel. Verder kan u hierover geen informatie geven (CGVS 10/01, p.19). U verklaart verder dat uw vader sinds een vijftal jaar voor de special forces werkzaam was en de periode daarvoor ook al voor het leger werkte (CGVS 10/01, p.17). Later verklaart u dat hij voor "de politie of het leger" werkte, hetgeen opmerkelijk is. U besluit door te verklaren dat hij voor het leger werkte, maar wanneer u gevraagd wordt voor welk deel van het leger hij dan wel werkte, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 10/01, p.20).

Voorgaande opmerkingen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw beweringen over het werk van de man waarvan u beweert dat het uw vader is. Het feit dat u louter twee foto's neerlegt waarop u poseert met de man waarvan u beweert dat het uw vader is, is niet afdoende om de band tussen uzelf en deze persoon aan te tonen. Ook het feit dat u communiceert met deze man op uw Facebookprofiel is niet voldoende om aan te tonen dat het hier effectief over uw vader gaat. Bovendien is de bewijswaarde van voorgaande aangetast door uw verklaringen. Dat u overigens meteen aangeeft dat al de documenten die u aanbrengt toebehoren aan uw vader en vervolgt met "dus ik kan er niets van zeggen", is in deze veelzeggend (CGVS 21/11/2016, p.11).

Verder geeft u aan dat uw problemen zijn begonnen door een video op televisie, waarop uw vader te zien is die een training geeft. U verklaart dat u deze video niet meer kan bemachtigen (CGVS 21/11, p. 14). Bijgevolg maakt u ook dit aspect van uw asielrelaas niet aannemelijk.

Ook uw vluchtrelaas weet niet te overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen in strijd met uw activiteit op sociale media.

Zo verklaart u dat in de eerste dreigbrief geschreven staat dat heel uw familie zou vermoord worden (CGVS 10/01, p. 10). Na vertaling blijkt dat hierover niets in de brief geschreven staat (CGVS 10/01 p.16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dit niet te weten omdat u de inhoud van de brief alleen leerde kennen door uw grootvader. Zoals later uiteengezet kan met reden vermoed worden dat u, in tegenstelling tot uw verklaringen, wel in staat bent om te lezen. Bovendien kan worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de inhoud van de brief die u met uw leven bedreigt.

Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart dat u niet weet wanneer jullie de dreigbrieven hebben ontvangen (CGVS 21/11, p.11). Later verklaart u dat u één brief kreeg voordat de video van uw vader op televisie getoond werd en één erna. Vervolgens beweert u dat u beide brieven na de video kreeg (CGVS 10/01, p.9). Ook deze verklaringen roepen de nodige vraagtekens op.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over de momenten waarop de video getoond werd en waarop u de dreigbrieven kreeg tegenstrijdig aan elkaar. Zo verklaart u dat de video van uw beweerde vader zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd getoond (CGVS 10/01, p.9). Vervolgens verklaart u dat u een maand tot anderhalve maand later de eerste brief kreeg en weer een maand tot anderhalve maand later de tweede brief (CGVS 10/01, p.9). U verklaart eveneens reeds in Iran te zijn geweest toen u de tweede brief kreeg (CGVS 10/01, p.12). Dit is tegenstrijdig, aangezien u enerzijds beweert dat de video getoond werd zes maanden voor uw vertrek uit het land en anderzijds beweert dat u twee à drie maanden na het tonen van dezelfde video vertrok.

Ook de data op de dreigbrieven spreken uw verklaringen tegen. De eerste brief is gedateerd op 19/7/1394 (11/10/2015), de tweede is gedateerd op 28/08/1394 (19/11/2015). Volgens uw verklaringen vertrok u een maand voor uw aankomst in België bij uw oom (CGVS 10/01, p.16, 17 en verslag DVZ punt 31). Aangezien u aankwam in België op 13 januari 2016 moet u dus begin tot midden december vertrokken zijn uit het land. U verklaart voorafgaand aan uw vertrek uit het land achttien of negentien nachten bij uw oom te zijn gebleven (CGVS 10/01, p.8), wat maakt dat u dus midden tot eind november moet vertrokken zijn bij u thuis in Wazir om zich naar uw oom te begeven. U verklaart dat uw moeder uw vader belde toen uw grootvader de eerste brief ontving en dat u in de uren die volgden naar uw maternale oom vluchtte (CGVS 10/01, p.11). De datum op de eerste dreigbrief (19/7/1394 - 11/10/2015) geeft echter aan dat deze meer dan een maand voor uw beweerde vlucht naar uw oom werd geschreven. Het is ongeloofwaardig dat u deze pas een maand later zou krijgen. De tweede brief is bovendien gedateerd op het moment waarop u pas enkele dagen bij uw oom was – en niet toen u reeds in Iran was, zoals u aangaf. Hieruit dient te worden afgeleid dat uw verklaringen niet alleen tegenstrijdig zijn op zich, maar dat ze ook tegenstrijdig zijn met de documenten die u neerlegt.

Over de huiszoeking verklaarde u bij DVZ: “Op een dag, ’s avonds, ging ik met mijn oom langs moeders zijde F. M. mee naar zijn dorp Jawza. Die avond kwam de taliban naar ons huis en hebben het doorzocht. Ze vroegen zelfs aan mijn kleine broers waar ik was”. Vervolgens zou uw moeder u gebeld hebben met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u al zeer lang bij uw oom was op het moment dat de taliban naar uw huis kwam (CGVS 10/01, p.13): de huiszoeking zou plaatsgevonden hebben toen u al bijna achttien of negentien dagen bij uw oom logeerde. Hiermee geconfronteerd kan u slechts zeggen dat wat u verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk is (CGVS 10/01, p.14).

Wanneer u wordt gevraagd wanneer u heeft beslist om uw land te verlaten, verklaart u zeer vaag: “Toen er problemen waren” (CGVS 21/11, p. 13). Wanneer u wordt gevraagd om dit specifiek te beschrijven in de tijd, moet u ook het antwoord schuldig blijven (CGVS 21/11, p. 13). Ook weet u niet in welke maand u vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS 21/11, p.18). Dit is zeer opmerkelijk, temeer u anderzijds wel stelt dat u in die maand elke dag telde en zodoende precies weet dat u achttien of negentien dagen bij uw oom verbleef (CGVS 10/01 p.8).

Vervolgens geeft u verschillende keren aan de inhoud van uw eigen documenten niet te kennen. Zo verklaart u niet te weten dat uw vader met Poolse militairen samenwerkte (CGVS 10/01, p.20), terwijl u hierover wel een document neerlegt. Verder kent u de inhoud van de dreigbrieven die u neerlegt niet (CGVS 10/01, p.16), en ondernam u het voorbije jaar geen enkele actie om de concrete inhoud ervan te leren kennen. Dit gebrek aan interesse ondermijnt de waarde die aan deze documenten kan gehecht worden.

Ook is het niet geloofwaardig dat uw familieleden met de dood werden bedreigd en geen enkele voorzorgmaatregelen troffen, terwijl u helemaal naar Europa vluchtte. Zo verklaart u dat heel uw familie met de dood bedreigd werd in de eerste dreigbrief (CGVS 10/01, p.10). Vervolgens verklaart u vreemd genoeg dat zij geen enkele voorzorgen namen om hun veiligheid te garanderen. Het doel van de taliban was immers uw vader (CGVS 10/01, p.10). Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt waarom uw familie geen voorzorgsmaatregelen nam, antwoordt u: “Omdat ik er woonde en alles wist van hun visie en hoe ze mensen behandelden. Ze deden nooit vrouwen, ouderen of kinderen kwaad. Deze personen waren een uitzondering” (CGVS 10/01, p.11). Verder verklaart u uitdrukkelijk dat het pas in de tweede brief (waarvan u het bestaan pas vernam toen u al in Iran was) was dat u persoonlijk wordt gevisieerd (CGVS 10/01, p.11). Om te beginnen is het bijzonder onwaarschijnlijk dat uw familie geen voorzorgen nam, zeker aangezien er nog volwassen mannen waren die een mogelijk target konden zijn. Verder zette u uw vlucht in na de eerste brief, waarin volgens uw verklaringen uw volledige familie en niet u persoonlijk werd gevisieerd. Deze onwaarschijnlijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast wijzen verschillende elementen erop dat u geen duidelijkheid wenst te verschaffen over uw werkelijke achtergrond.

Zo verklaart u afkomstig te zijn uit Wazir (CGVS 21/11, p.14), terwijl uw Facebook profiel aangeeft dat u afkomstig bent uit en woonachtig bent in Jalalabad. Bovendien geeft dit profiel ook aan dat u voor uw middelbaar onderwijs in Jalalabad studeerde aan de Nangarhar High School en dat u uw universitaire studies aanving aan de Rokhan universiteit (Print 8). Wanneer u wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheden over uw middelbaar onderwijs, antwoordt u slechts met: “Nee” (CGVS 21/11, p.14).

Dit klemmt zeer sterk met uw bewering dat u slechts twee of drie keer in Jalalabad was (CGVS 21/11, p.7).

Ook over uw verblijf in Kaboel legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u twee maal in Kaboel te zijn geweest: een eerste keer was lang geleden met uw maternale oom en een tweede keer was op het moment dat u het land verliet (CGVS 10/01, p.3). U kan niet situeren wanneer het eerste bezoek plaats vond (CGVS 21/11, p.3, 5, 21). Wanneer u gevraagd wordt of het langer dan vijf jaar geleden was toen u de eerste keer in Kaboel was, antwoordt u: "Ik heb geen informatie" (CGVS 10/01, p.4). Ook is het opmerkelijk dat u op drie verschillende momenten foto's publiceert op uw Facebook account waarvan u verklaart dat ze in Kaboel zijn genomen, op 20 januari 2015 (print 5, CGVS 21/11, p.16-17), op 19 en 23 juli 2015 (print 4, 14; CGVS 21/11, p.9, 16) en op 13, 21 en 23 november 2015 (Print 9, 10, 11; CGVS 21/11, p.9, 17). Verder verklaart u ook dat u na uw laatste bezoek aan Kaboel, van waaruit u het land uitvluchtte, niet meer terug ging naar uw huis (CGVS 21/11, p.17). Het is echter opmerkelijk dat u na de foto's die u publiceerde op Facebook op 21 en 23 november 2015, nog een foto publiceerde, waarvan u verklaart dat hij genomen is bij uw oom in Wazir (CGVS 21/11, p.17). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u hiervoor geen verklaring geven (CGVS 21/11, p.17). Hieruit dient te worden afgeleid dat u geen zicht wil geven op uw verblijf in Kaboel.

Ook over het bezoek aan uw vader wenst u geen duidelijkheid te verschaffen. Zo verklaart u aanvankelijk dat u slechts éénmaal op de basis in Kaboel kwam waar uw vader gestationeerd is (CGVS 21/11, p.12), terwijl u later verklaart dat u er twee maal kwam (CGVS 10/01, p. 4). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, ontkent u dat u dit ooit verklaard heeft (CGVS 10/01, p.4).

Bovendien en niet in het minst blijkt uit de foto's die u publiceerde in de maand november 2015 dat u in Kaboel was op het moment waarop u beweerde ondergedoken te zijn bij uw oom. Tijdens de periode waarin u ondergedoken was bij uw oom om de taliban te ontvluchten, publiceerde u bovendien nog een foto van uzelf in zijn tuin (CGVS 21/11, p.16; Print 2). Dat u foto's van uzelf zou publiceren waarop u te zien bent op de plaats waar u onderduikt, is weinig aannemelijk. Dit alles roept ernstige vraagtekens op en doet vermoeden dat u over uw ware achtergrond, profiel en contacten met steden als Jalalabad en Kabul geen klaarheid wenst te scheppen.

Wat uw Facebookaccount betreft, kan nog het volgende worden opgemerkt. U geeft aan dat u verschillende accounts heeft (CGVS 21/11, p. 10). U maakte onder andere een account aan in België, maar heeft ook een account in Afghanistan. Daarop zien we dat u laatst actief was in december 2015. U verklaart eerst dat u dit profiel zelf beheerde (CGVS 21/11, p. 10). Later ontkent u dat u actief was op uw profiel en verklaart u dat een vriend al deze activiteit gerealiseerd heeft (CGVS 21/11, p. 14-15). Ook tijdens het tweede gehoor verklaart u aanvankelijk dat u dit profiel toch zelf beheerde (CGVS 10/01, p. 4). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen uit het eerste gehoor, antwoordt u: "Ik gebruikte hem lang geleden, daarna stopte ik met ermee te werken" (CGVS 10/01, p. 3), waarmee u geen afdoende verklaring biedt voor de tegenstrijdige verklaringen.

Op dit profiel heeft u 646 vrienden (print 20). Van de enkele personen waarmee u zeer vaak communiceert via dit profiel wonen er drie en werkt er één in Kaboel, wonen er vier in Jalalabad en studeren er vier aan de universiteit in Jalalabad (print 34-43). Zij zijn met andere woorden allemaal verbonden met Jalalabad en Kaboel. Het is hoogst opmerkelijk dat u heel uw leven in Wazir zou hebben gewoond en toch een netwerk aan contacten opbouwt in Kaboel, een stad waar u twee maal kwam om uw vader te bezoeken, en aan de Jalalabad universiteit. Daarnaast is het opmerkelijk dat u met deze mensen uitgebreid communiceert, terwijl u aangeeft praktisch niet te kunnen lezen of schrijven. Deze vaststellingen en verklaringen geven aan dat u geen duidelijkheid wenst te verschaffen over uw sociaal mediagebruik, uw netwerk in Kaboel en Jalalabad en uw vermogen om te lezen en te schrijven. Wat dit laatste betreft, verklaart u tot de zevende graad naar school te zijn geweest en in zeer beperkte mate te kunnen lezen en schrijven (CGVS 21/11, p.16). Zowel uw gedrag tijdens het gehoor, als uw verklaringen, als uw Facebook profiel, laten uitschijnen dat dit niet het geval is.

Uw verklaringen over uw leeftijd en uw schoolloopbaan doen vermoeden dat u ouder bent en bovendien reeds verdere studies heeft aangevat. Zoals eerder reeds werd uiteengezet, wordt uw werkelijke leeftijd vijf jaar hoger geschat dan de door u verklaarde leeftijd. Ook verklaart u tot de zevende graad naar school te zijn geweest (CGVS 21/11, p.15), terwijl u op uw Facebook account aangeeft te studeren aan de Rokhan universiteit (Print 8). U haalt de Rokhan universiteit ook zelf aan wanneer u uitlegt waar het Sehad Ama hospitaal gelegen is (CGVS 21/11, p. 20). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat een vriend deze informatie schreef (CGVS 10/01, p. 6).

Zoals eerder uiteengezet, zijn de personen waarmee u het meest intensief communiceert via dit profiel, personen die afkomstig zijn van Kaboel of Jalalabad en daar ook aan de universiteit studeren. Voorgaande doet vermoeden dat u geen correct beeld geeft over uw opleidingsniveau.

Wat dit betreft moet verder ook opgemerkt worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw capaciteiten om te lezen en te schrijven. Eerst verklaart u dat u niet veel kan lezen (CGVS 21/11, p.4), later dat u niet kan lezen (CGVS 21/11, p. 11), nog later verklaart u dan weer dat u een beetje kan lezen en schrijven (CGVS 21/11, p. 16). Dit is tegenstrijdig met het gegeven dat u er een bijzonder actief Facebook profiel op nahoudt, waarop u met verschillende mensen in volzinnen communiceert (print 2, 4, 13, 14, 21, 22, 25, 26, 27, 28, 29). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat u dit niet zelf schreef (CGVS 21/11, p. 18).

Wanneer u gevraagd wordt naar uw dagelijkse bezigheden, verklaart u dat u geen werk heeft. De enige activiteit die u kan aanhalen, is het bezoeken van uw grootvader die op het land werkt (CGVS 21/11, p. 10). U bent de oudste van drie zonen. Bovendien toont leeftijdsonderzoek aan dat u ongeveer eenentwintig jaar oud bent. Het Commissariaat-generaal is genoodzaakt hieruit af te leiden dat u weigert een duidelijk zicht te geven op uw werkelijke leefsituatie.

Uit bovenstaande moet besloten worden dat u geen eerlijk zicht biedt op uw ware achtergrond. Waar u stelt dat u minderjarig bent en vrijwel analfabeet bent en amper buiten uw dorp in Khogyani bent gekomen, moet vastgesteld worden dat u wellicht hogere studies heeft gevolgd en dit in de stad Jalalabad, dat u geregeld in de stad Kaboel verbleef en dat u er een heel netwerk aan vrienden en kennissen op nahoudt in steden als Jalalabad en Kaboel. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk afkomstig bent van het district Khogyani, kan op basis van bovenstaande allerminst uitgesloten worden dat u reeds langere tijd voor studies of werk in steden als Kaboel en Jalalabad verbleef. Deze vaststelling is niet zonder belang omdat het tegen deze feitelijke achtergrond is dat uw nood aan bescherming moet beoordeeld worden.

Deze vaststelling wordt verder bevestigd door het feit dat uw kennis over het recente Khogyani eerder beperkt is.

Zo kan u over Gul Agha Sherzai alleen vertellen dat hij voormalig gouverneur was. Wanneer het Commissariaat-generaal u naar meer informatie vraagt, moet u het antwoord schuldig blijven. Bovendien verklaart u: "Ik weet niets meer, omdat ik er niet vaak was" (CGVS 21/11, p.6). Ook over het recente districtshoofd van Khogyani dient u zich te beperken tot de blote opsomming van zijn naam, maar verder heeft u geen enkele informatie over deze persoon: u weet niet van welke clan of stam hij afkomstig is, weet niets te zeggen over hem en zou nooit iets gehoord hebben over hem (al zegt u dat het 'normaal' is dat men hem kent - CGVS 21/11 p.5). U verklaart dat er in uw streek geen televisie aanwezig is (CGVS 21/11, p.5). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werden toegevoegd aan het dossier, is er in meer dan 30 % van de huishoudens in uw district een televisietoestel aanwezig. De graad van gebruik ligt zelfs hoger dan 80 %. Bovendien heeft u via uw facebookprofiel interesse in twee verschillende televisieprogramma's én één televisiezender (print 31). Dit alles roept ernstige vraagtekens op.

Door uw ernstig gebrek aan medewerking bent u er niet in geslaagd om uw risico bij terugkeer naar Afghanistan aan te tonen.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet te wijzigen. Dergelijke stukken kunnen uw asielrelaas slechts staven mits ze gepaard gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratieve dossier dat er in Afghanistan een hoge graad aan corruptie is waardoor tal van documenten eenvoudigweg op frauduleuze wijze kunnen bekomen worden. De bewijswaarde van dergelijke stukken dient bijgevolg ernstig te worden gerelativeerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zoals boven uiteengezet, geeft u immers geen zicht op uw werkelijke achtergrond en netwerken waarop u in steden als Kabul en Jalalabad kan steunen. Er kan evenwel worden aangenomen dat u hogere studies volgde in de stad Jalalabad en zich hier ook heeft gevestigd, en dat u er bovendien een breed netwerk op nahoudt in de steden Jalalabad en Kaboel. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u afkomstig bent van Wazir, district Khogyani. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, stelt het Commissariaat-generaal vast dat, u geen aanspraak maakt op subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, *'minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.'*

Verzoeker past de verschillende elementen van de definitie van vluchteling toe op zijn situatie en voert aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de verkeerde veronderstellingen uitgaat.

Zo wijst verzoeker erop dat hij een zeer uitgesproken profiel heeft waardoor hij wel degelijk aan vervolging minstens ernstige schade zal worden blootgesteld bij terugkeer. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vaak verwijst naar de sociale media nu de informatie op zijn Facebookprofiel vals zijn. Verzoeker herhaalt dat een vriend van hem, A., het profiel heeft aangemaakt en dat er aldus geen rekening met de informatie op dit Facebookprofiel mag worden gehouden nu hij hier geen aandeel in had. Hij benadrukt dat *“onder de leeftijdsgroep van verzoeker vaak profielen worden aangemaakt door vrienden of met informatie die niet correct is.”* Voorts volhardt verzoeker in zijn beweringen dat hij nooit hogere studies heeft gevolgd en wijst hij erop dat dit gebrek aan hoge scholing en zijn *“niet zo sterk intellect”* ook aan de basis ligt voor zijn verwarrende indruk tijdens de gehoren, waartoe hij nog citeert uit UNHCR, *“Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”*.

Wat betreft de vaststellingen van het leeftijdsonderzoek waaruit is gebleken dat verzoeker niet minderjarig is, benadrukt verzoeker dat hij slechts de leeftijd voorhield die zijn ouders hem hebben meegedeeld en dat het concept *“tijd”* een minder belangrijke rol speelt in Afghanistan dan in de Westerse cultuur, waartoe hij citeert uit UNHCR, *“Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”* en een persartikel. Voorts meent verzoeker dat hem niet verweten kan worden dat hij de *alias* A. J. verzwegen, vermits hij deze naam in Servië – op aanraden van anderen – had gebruikt en deze documenten aan de Duitse overheden had getoond. Verzoeker besluit hieruit vooreerst dat er gedurende het gehoor verwarring was ontstaan over het gebruik van de naam A. J. en voorts dat dit alles aantoonde dat hij een uitermate beïnvloedbaar persoon is die zich eenvoudig laat overtuigen.

Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker niet veel kennis heeft over de werkzaamheden van zijn vader wenst verzoeker te nuanceren, vermits enerzijds de commissaris-generaal kan nagaan bij de Afghaanse overheden dat de vermeende vader van verzoeker wel degelijk zijn werkelijke vader is. Bovendien wenst verzoeker bijkomende documenten toe te voegen aan zijn asielaanvraag die betrekking hebben op het beroep van zijn vader en waarvan de vertaling nog zal worden overgemaakt.

Met betrekking tot de vaststelling dat de inhoud van de dreigbrieven niet overeenstemt met zijn verklaringen, herhaalt verzoeker dat hij slechts via zijn grootvader de inhoud heeft vernomen, nu hij niet kan lezen en schrijven. Dit verklaart volgens verzoeker dan ook dat hij steeds heeft voorgehouden dat zijn ganse familie bedreigd werd.

Verzoeker herhaalt dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader en dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren aangezien de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Na een theoretische uiteenzetting van de betreffende wettelijke bepalingen, betoogt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld wordt aan zijn afkomst uit Afghanistan, meer bepaald uit Wazir, in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar. Verzoeker laakt evenwel het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij over een redelijk vluchtalternatief in de provinciale hoofdstad Jalalabad beschikt. Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij zich omwille van zijn problemen met de taliban niet veilig kan vestigen in Jalalabad, of zelfs enige andere plaats in Afghanistan. Voorts is verzoeker van mening dat hij geen enkele band heeft met Jalalabad, aangezien hij zijn ganse leven in Wazir heeft gewoond. Daarnaast wijst verzoeker erop dat bij de beoordeling van een vestigingsalternatief ook sprake moet zijn van een veilige manier van reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, hetgeen *in casu* niet het geval is naar mening van verzoeker nu geweten is dat de veel gebruikte weg tussen Kabul-Jalalabad frequent het doelwit is van aanvallen en *“kidnappingen”*, die hiertoe verschillende persartikelen en rapporten aanhaalt. Vervolgens citeert verzoeker uit recente artikelen om de veiligheidssituatie in Afghanistan te illustreren en besluit dat het geweld op dit ogenblik danig grote proporties aanneemt waarbij burgerslachtoffers vallen dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict of dat er zich minstens een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad opdringt. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de situatie voor terugkeerders naar Afghanistan allerminst eenvoudig is en hun situatie het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan.

Bovendien worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst door oud-taliban militanten, die zich bij IS hebben aangesloten. Verzoeker benadrukt dat hij afkomstig is van één van de meest gewelddadige provincies in Afghanistan en een terugkeer naar zijn land van herkomst zou betekenen dat hij voortdurend voor zijn leven zou vrezen, hetgeen *“allesbehalve in het belang van het kind [is].”*

Verzoeker voert voorts aan dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemene gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet het risico op een mensonwaardige behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet eveneens hoog is nu de broodnodige humanitaire hulp immers zeer beperkt blijft. Verzoeker besluit aldus dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.1.1.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: *“UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 (stuk 3), het artikel *“The next refugee crisis: Afghanistan”* van NY Times van 22 oktober 2015 (stuk 4), het artikel *“Explosion in Jalalabad city, casualties feared”* van Khaama Press van 5 januari 2017 (stuk 5), *“General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul”* van European Country of Origin Information Network van 1 februari 2017 (stuk 6), het artikel *“Next stop Jalalabad; traveling on one of the world's most dangerous roads”* van The Diplomat van 13 december 2015 (stuk 7), het artikel *“Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say”* van Tolonews van 27 november 2015 (stuk 8), het artikel *“The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security”* van ISW van maart 2015 (stuk 9), de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2014, het artikel *“Bomb Kills Two in Afghanistan, UN Warns of ‘Escalating Spiral of Violence’”* van RFE/RL van 22 juni 2016 (stuk 11), het artikel *“Afghan bomber kills 12 police recruits near Jalalabad”* van BBC van 11 april 2016 (stuk 12), *“Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat”* van VN Veiligheidsraad van 31 mei 2016 (stuk 13), het artikel *“2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast”* van Khaama Press van 2 juli 2016 (stuk 14), het artikel *“Six civilians killed in bombing attack in east Afghanistan”* van PressTV van 31 oktober 2016 (stuk 15), het artikel *“Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad”* van First Post van 25 november 2016 (stuk 16), verschillende documenten *“betreffende beroep van vader van verzoeker”* (stukken 17-21) en *“UNHCR Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems”* (stuk 22).

Op 15 maart 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad en de landeninformatie *“Afghanistan: The security situation in Nangarhar province”* van 13 oktober 2016.

Op 11 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad”* van 9 juni 2017.

Per aangetekend schrijven laat verzoekende partij op 21 september 2017 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden (rechtsplegingsdossier, stuk 11): vertalingen van de *“documenten van vader van verzoeker”* (stukken 17-18), een aanvraag van de stamhoofden (stuk 19) en antwoord van de stamhoofden (stuk 20), een document van de heer H. H. (stuk 21), de envelop waarmee de documenten verstuurd werden (stuk 23), een verklaring dat verzoeker afkomstig is uit het district Khogyani (stuk 24), een Facebookconversatie tussen R.H en Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 25), een verklaring van de middelbare school van verzoeker (stuk 26), een verklaring van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 27), een brief uitgaande van de provincie Namen aan Rokhan Institute (stuk 28), verschillende persartikelen aangaande de situatie in Afghanistan (stukken 29-31) en een rapport van de Verenigde Naties (stuk 32).

Per faxbericht schrijft verzoekende partij op 28 september 2017 de Raad aan met stukken naar aanleiding van het bijkomend opzoekwerk met betrekking tot het attest vanwege het Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Per aangetekend schrijven van 15 november 2017 bezorgt verzoeker de Raad nog: stukken in verband met het Rokhan Institute (stukken 33 tot en met 36), een cd-rom met betrekking tot de situatie in Koghyani (stuk 37) en persuittreksels in verband met veiligheidssituatie Koghyani (stukken 38 en 39).

Per aangetekend schrijven van 17 november 2017 bezorgt verzoeker de Raad nog een cd-rom met betrekking tot de situatie in Wazir (stuk 40).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een e-mailconversatie tussen R. Hendrick en het Rokhan Institute neer (stuk 41).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen vermoord te worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststellingen dat verzoeker zich ten onrechte als minderjarige voordoet en hij in Duitsland gebruik maakte van een *alias*, A. J., op zich reeds zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnen; (ii) verzoeker er niet in slaagt om de band aan te tonen met de man waarvan hij beweert dat hij zijn vader is vermits (1) hij zeer vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de huidige werkzaamheden van zijn beweerde vader, (2) zijn kennis over de verschillende missies die zijn vader uitvoerde bijzonder vaag en beperkt is en hij bovendien geen kennis heeft over de documenten die hij hieromtrent neerlegt, (3) verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de loopbaan van zijn vader en (4) de door verzoeker neergelegde foto's en het gegeven dat hij communiceert met de man op zijn Facebookprofiel niet voldoende aantonen dat het effectief om zijn vader gaat; (iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen begonnen door een video op televisie waarop zijn vader te zien zou zijn die een training geeft; (iv) verzoekers verklaringen in strijd zijn met zijn activiteiten op sociale media; (v) verzoekers verklaringen omtrent de inhoud van de eerste dreigbrief niet in overeenstemming zijn met de vertaling daarvan en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip dat zijn familie de twee dreigbrieven ontving; (vi) bovendien verzoekers verklaringen omtrent de ogenblikken waarop de video getoond werd en hij de dreigbrieven kreeg tegenstrijdig zijn met elkaar; (vii) de data op de dreigbrieven verzoekers verklaringen tegenspreken; (viii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de huiszoeking; (ix) het opmerkelijk is dat verzoeker niet kan aangeven wanneer hij beslist heeft het land te verlaten; (x) verzoekers gebrek aan interesse in de inhoud van de documenten de geloofwaardigheid van de documenten verder ondermijnt; (xi) het niet geloofwaardig is dat zijn familieleden met de dood werden bedreigd en geen enkele voorzorgsmaatregelen treffen, terwijl verzoeker helemaal naar Europa vluchtte; (xii) tevens verschillende elementen erop wijzen dat verzoeker geen duidelijkheid wenst te verschaffen over zijn werkelijke achtergrond, zijn profiel en contacten met de steden Jalalabad en Kabul, vermits verzoeker geen zicht wil bieden op zijn recente afkomst, noch zijn verblijf in Kabul, noch over het bezoek aan zijn vader en moet worden vastgesteld dat verzoeker wellicht hogere studies heeft gevolgd in Jalalabad, dat hij geregeld in stad Kabul verbleef en er een heel netwerk aan vrienden en kennissen op nahoudt in de steden Jalalabad en Kabul; (xiii) verzoekers verklaringen over zijn leeftijd en zijn schoolloopbaan erop wijzen dat hij ouder is en bovendien reeds verdere studies heeft aangevat, zodat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn capaciteiten om te lezen en te schrijven of zijn dagelijkse bezigheden; (xiv) verzoekers kennis over het recente Khogyani eerder beperkt is en (xv) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.3.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.2.1. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte voordoet als minderjarige afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 11 april 2016 (administratief dossier, stuk 16) blijkt immers dat verzoeker op datum van 22 februari 2016 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij slechts vasthoudt aan de leeftijd die zijn ouders hem hebben medegedeeld en onderstreept dat het concept tijd in Afghanistan een minder belangrijke rol speelt dan in de westerse cultuur, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij is immers gebleken dat verzoeker drie tot vijf jaar ouder is dan hij aanvankelijk verklaarde, wat een significante discrepantie betreft die niet verschoond kan worden door de algemene bewering dat het concept tijd in de Afghaanse context een minder belangrijke rol speelt. Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en volhield minderjarig te zijn, werpt een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij steeds bevestigd heeft dat hij de *alias* A.J. had gebruikt in Servië en daaropvolgend in Duitsland, dit deed op aanraden van anderen en hieruit zou blijken dat hij uitermate beïnvloedbaar is en zich makkelijk laat overtuigen, komt hij niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee verzoeker er echter geenszins in slaagt de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waar terecht geoordeeld wordt dat zijn algemene geloofwaardigheid verder wordt aangetast door het feit dat hij in Duitsland gebruik maakte van een *alias*.

Waar verzoeker nog op algemene wijze aangeeft dat hij op beide gehoren verwarrend overkwam en dit waarschijnlijk te wijten is aan verschillende factoren doch hierover niets is terug te vinden in de bestreden beslissing, komt hij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen zonder evenwel *in concreto* aan te duiden welke factoren hij bedoelt en op welke wijze deze van invloed zouden zijn geweest op de bestreden beslissing. Deze bewering vindt bovendien op geen enkele manier steun in het administratief dossier. Uit de gehoorverslagen blijkt immers op generlei wijze dat verzoeker tijdens de gehoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt, maar komt daarentegen naar voor dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

2.3.2.2.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze vaststelt dat verzoeker de band niet kan aantonen met de man waarvan hij beweert dat het zijn vader is, vermits (1) hij zeer vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de huidige werkzaamheden van zijn beweerde vader, (2) zijn kennis over de verschillende missies die zijn vader uitvoerde bijzonder vaag en beperkt is en hij bovendien geen kennis heeft over de inhoud van de documenten die hij hieromtrent neerlegt, (3) verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de loopbaan van zijn vader en (4) de door verzoeker neergelegde foto's en het gegeven dat hij communiceert met de man op zijn Facebookprofiel niet voldoende aantonen dat het effectief om zijn vader gaat.

In zoverre verzoeker aangeeft dat gemakkelijk kan worden nagegaan bij de Afghaanse overheid dat de vermeende vader van verzoeker wel degelijk zijn vader is en hij van mening lijkt te zijn dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten moet stellen, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bovendien gevolgd worden waar in de verweernota pertinent wordt opgeworpen dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij zelf de nodige inspanningen levert om zijn verklaringen waar mogelijk met objectieve stukken te staven, zeker waar deze, blijkens verzoekers verklaringen in het onderhavige verzoekschrift, relatief gemakkelijk vergaard zouden kunnen worden. Waar verzoeker nog nieuwe documenten voorlegt die betrekking hebben op het beroep van zijn vader (stukken 17-18), merkt de Raad vooreerst op dat het zeer opmerkelijk is dat het verzendingsbewijs (stuk 23) aangeeft dat de documenten vanuit Jalalabad verzonden werden door verzoekers vader, hetgeen niet te verzoenen is met verzoekers verklaringen dat zijn vader op een basis in Kabul gestationeerd is, dat hij geen familie heeft in Jalalabad en dat zijn ganse familie woonachtig is in Wazir, Khogyani district, Nangarhar provincie (administratief dossier, stuk 10, p. 7 en 12 en stuk 5, p. 17). Het is bovendien merkwaardig dat in de eerste verklaring van verzoekers vader van 12 februari 2017 (stuk 17) de titel *“Luitenant logistiek school speciale troepen”* wordt gehanteerd bij diens naam, daar waar in de tweede verklaring van diezelfde datum (stuk 18) de functie van verzoekers vader wordt bestempeld als *“leraar school speciale troepen”*. Dat de functie van verzoekers vader hiermee verduidelijkt zou zijn zoals wordt gesteld in de aanvullende nota van verzoekende partij, kan dan ook allerminst gevolgd worden. Overigens kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan *“Corruptie en valse documenten”* van 27 juni 2013) dat corruptie een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Daarenboven kunnen veel valse Afghaanse documenten ook na een grondig onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten worden onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

2.3.2.2.3. Met het louter herhalen dat hij enkel via zijn grootvader wist wat er in de dreigbrief vermeld stond nu hij zelf niet kon lezen en schrijven en dat zijn grootvader hem vertelde dat de hele familie bedreigd werd, brengt verzoeker geen nieuwe en derhalve geen overtuigende verklaringen bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en de daadwerkelijke inhoud van de dreigbrief kunnen vergoelijken of verschonen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande vooreerst op goede gronden: *“Zo verklaart u dat in de eerste dreigbrief geschreven staat dat heel uw familie zou vermoord worden (CGVS 10/01, p. 10). Na vertaling blijkt dat hierover niets in de brief geschreven staat (CGVS 10/01 p.16). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dit niet te weten omdat u de inhoud van de brief alleen leerde kennen door uw grootvader. Zoals later uiteengezet kan met reden vermoed worden dat u, in tegenstelling tot uw verklaringen, wel in staat bent om te lezen. Bovendien kan worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de inhoud van de brief die u met uw leven bedreigt.”*

Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze terecht vaststelt dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn ware achtergrond, profiel, zijn capaciteiten om te lezen en te schrijven en contacten met de steden als Jalalabad en Kabul en dat dit gebrek aan medewerking zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag, in het kader van zijn plicht tot medewerking, immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande volgende elementen op:

(1) verzoeker verklaart uit Wazir afkomstig te zijn en aangeeft slechts twee of drie keer in Jalalabad te zijn geweest, terwijl zijn Facebookprofiel aangeeft dat hij afkomstig is en woonachtig is in Jalalabad, dat hij bovendien middelbare school volgde in Jalalabad en universitaire studies aanving aan de Rokhan universiteit;

(2) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn verblijf in Kabul en eveneens aangaande zijn bezoek(en) aan zijn vader op de basis in Kabul;

(3) het niet aannemelijk is dat verzoeker – op het ogenblik dat hij beweerde ondergedoken te zijn bij zijn oom om de taliban te ontvluchten – foto's op Facebook publiceerde waarop hij te zien is op de plaats waar hij onderdook;

(4) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie zijn eerste Facebookprofiel beheerde, nu hij eerst aangeeft dit zelf te hebben beheerd en vervolgens ontkent het zelf te hebben gebruikt doch dat een vriend al de activiteiten heeft gerealiseerd, daar waar hij tijdens het tweede gehoor opnieuw eerst aangeeft het zelf te hebben beheerd doch later verklaart dat hij het slechts lang geleden gebruikte;

(5) de personen met wie verzoeker het meest intensief communiceert via dit Facebookprofiel afkomstig zijn van Kabul of Jalalabad en daar ook aan de universiteit studeren, wat haaks staat op zijn verklaringen dat hij amper uit zijn dorp in Khogyani zou zijn gekomen en dat hij vrijwel analfabeet zou zijn;

(5) verzoeker verklaart vrijwel analfabeet te zijn, doch uit zijn Facebookprofiel blijkt dat hij in uitgebreide volzinnen en op uitgebreide wijze kan communiceren.

Waar verzoeker voorhoudt dat er geen rekening gehouden kan worden met de activiteiten op zijn Facebookprofiel omdat hij geen aandeel had in het aanmaken van deze Facebookpagina, dat zijn vriend A. het profiel immers voor verzoeker heeft aangemaakt en het foutieve informatie bevat, beperkt hij zich tot het louter herhalen van één van de door hem afgelegde verklaringen gedurende het eerste gehoor. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden aangaande het beheer van zijn Facebookprofiel te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat er vanuit kan worden gegaan dat onder de leeftijdscategorie van verzoeker vaak profielen worden aangemaakt door vrienden of met informatie die niet correct is, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen waarmee hij er geenszins in slaagt de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien werpt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande pertinent op dat het niet aannemelijk is dat een derde een dergelijk uitgebreid Facebookprofiel op naam van verzoeker maar met foutieve informatie zou aanmaken én beheren en dat verzoeker hierbij bovendien op generlei wijze betrokken zou zijn.

Waar verzoeker volhardt dat hij geen hoge scholing heeft gevolgd en ter staving hiervan de Facebookconversatie tussen R.H. en Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 25), de verklaring van de middelbare school van verzoeker (stuk 26), de verklaring van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 27) en de brief uitgaande van de provincie Namen aan Rokhan Institute (stuk 28) neerlegt, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Wat betreft de verklaring van de middelbare school, valt op dat de school antwoordt in dezelfde bewoording als verzoeker de school heeft aangezocht, hetgeen erop duidt dat de verklaring een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker (en de school) aangeeft in het schooljaar 2005-2006 in het eerste leerjaar ingeschreven te zijn geweest, een ogenblik waarop hij volgens zijn eigen verklaringen – waaraan hij vasthoudt (administratief dossier, stuk 10, p. 4) – nochtans slechts vijf à zes jaar zou zijn geweest. Uit leeftijdsonderzoek is gebleken dat verzoeker op datum van 22 februari 2016 20,3 jaar is (met een standaarddeviatie van een tweetal jaar), en dus dat hij bij aanvang van het eerste leerjaar een leeftijd van negen à tien jaar had (ten minste zeven à acht jaar). Dat verzoeker nochtans verklaart dat hij het zich niet herinnert ouder te zijn dan de andere kinderen toen hij op school zat (administratief dossier, stuk 10, p. 4) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De verklaring van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital, die door middel van de Facebookconversatie tussen R.H. en Rokhan Institute of Higher Education & Hospital en de brief uitgaande van de provincie Namen aan Rokhan Institute werd opgevraagd (stukken 25, 27-28) bevat enkele opvallende punten die ertoe nopen te besluiten dat het stuk onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit biedt. Zo kan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar deze in haar aanvullende nota op goede gronden opwerpt dat uit de afdruk van de Facebookpagina van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital blijkt dat het officieel e-mailadres van de school info@rokhan.net is, daar waar in het Facebookbericht nochtans gevraagd wordt om de vraag tot informatie naar het officiële mailadres van de school te sturen, met name: rokhan.institute@gmail.com. Dat er twee verschillende officiële e-mailadressen zouden circuleren, bovendien van twee verschillende internetproviders, is allerm minst aannemelijk. Ook de bewering dat het info@rokhan.net adres niet langer actueel zou zijn, kan niet gevolgd worden nu dit zowel op de Facebookpagina op 27 september 2017, als op de verklaring van 19 maart 2017 wordt aangegeven als officieel e-mailadres en dus het aanspreekpunt voor de school zou moeten vormen.

Voorts dient opgemerkt dat de url "www.rokhan.net" – die aangegeven wordt in de verklaring – leidt naar een website van een Japans payrollbedrijf en allerminst naar de website van de school, de correcte website luidt daarentegen "www.rokhanuniversity.net". Bovendien blijkt de schrijfwijze van de naam van de manager/het hoofd anders geschreven op de Facebookpagina van de school ten opzichte van de ondertekende verklaring. De verklaring van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital vertoont aldus een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde.

Ter terechtzitting ten slotte legt verzoeker een e-mail neer die afkomstig zou zijn van het Rokhan Institute (stuk 41) in antwoord op de e-mails van R. Hendrick van 4 november 2017 (stukken 33 – 36) waar laatstgenoemde verduidelijking vraagt in verband met de correcte website en het juiste e-mailadres van het instituut. In dit antwoord wordt bevestigd dat de website en het mailadres van het instituut niet langer in gebruik zijn ten gevolge van technische problemen; de nieuwe website zou onder constructie zijn. Het instituut bevestigt nogmaals dat verzoeker nooit werd geregistreerd als student. Het is in deze e-mail ten slotte dat wordt aangegeven dat het e-mailadres van het Instituut rokhan.institute@gmail.com is. Volgens verzoeker worden hierbij zijn verklaringen bevestigd en de beweringen van de verwerende partij derhalve weerlegd. De Raad stelt evenwel vast dat uit deze afdruk van de mail geenszins kan worden afgeleid vanaf welk e-mailadres deze werd verstuurd, noch wie de afzender is. Het betreft een e-mail die door om het even wie kan zijn opgesteld en zich - zoals blijkt uit de vermelding op de bovenzijde van het blad - in de "*lcloud*" bevindt; deze mail vormt bijgevolg geenszins een bevestiging van verzoekers verklaringen als zou hij nooit in het Rokhan Instituut gestudeerd hebben noch dat het correcte e-mailadres van het Instituut rokhan.institute@gmail.com zou zijn.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat zijn "*niet zo sterk intellect*" aan de basis zou liggen van zijn verwarrende antwoorden tijdens de gehoren, kan de Raad na lezing van het gehoorverslag slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen, waarmee hij geenszins vermag de vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot zijn lees- en schrijfvaardigheden te verschonen. Verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, zijn er geen gegevens voorhanden die aantonen dat zijn cognitieve capaciteiten dermate beperkt zouden zijn dat hij niet in staat zou zijn om doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker brengt overigens geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

2.3.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn problemen begonnen door een video op televisie waarop zijn vader te zien zou zijn die een training geeft, (ii) verzoekers verklaringen in strijd zijn met zijn activiteiten op sociale media, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het tijdstip dat zijn familie de twee dreigbrieven ontving en bovendien zijn verklaringen omtrent de ogenblikken waarop de video getoond werd en hij de dreigbrieven kreeg tegenstrijdig zijn met elkaar, (iv) de data op de dreigbrieven verzoekers verklaringen tegenspreken, (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de huiszoeking, (vi) het opmerkelijk is dat verzoeker niet kan aangeven wanneer hij beslist heeft het land te verlaten, (vii) verzoekers gebrek aan interesse in de inhoud van de documenten de geloofwaardigheid van de documenten verder ondermijnt, (viii) het niet geloofwaardig is dat zijn familieleden met de dood werden bedreigd en geen enkele voorzorgsmaatregelen treffen, terwijl verzoeker helemaal naar Europa vluchtte, (ix) verzoekers kennis over het recente Khogyani eerder beperkt is en (x) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.2.5. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en

waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.2.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Wat betreft de documenten van verzoekers vader en de enveloppe waarmee de documenten werden verstuurd, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet in punt 2.3.2.2.2..

De aanvraag aan en het antwoord van de stamhoofden werden ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertonen een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De aanvraag en het antwoord van de stamhoofden kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten. Overigens kan worden opgemerkt dat in het antwoord van de stamhoofden geenszins wordt gesteld dat verzoeker zelf gevisieerd zou zijn door *"de vijanden van het land"*, doch dat zijn vader gevisieerd zou worden en dat hij zijn zoon uit voorzorg weggestuurd zou hebben. Ook het document van de heer H. H. vertoont een gesolliciteerd karakter en heeft derhalve geen objectieve bewijswaarde. Bovendien moet, gelet op de informatie in het administratief dossier afkomstig van diverse objectieve bronnen over corruptie en valse documenten en de incoherente verklaringen van verzoeker, worden vastgesteld dat de voorgelegde stukken onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Wat betreft de verklaring dat verzoeker afkomstig is uit het district Khogyani (stuk 24), kan vooreerst worden opgemerkt dat dit afkomstig is van een lid van het Directoraat van Volksgezondheid van de Provincie Nangarhar en de verklaring gestoeld is op diens eigen verklaringen: *"Ik ken officieel de betrokkene dat hij inwoner van het dorp Ahmad Kell is, en dat hij familieleden bracht die ziek waren."* De Raad merkt tevens op dat verzoekers afkomst uit het district Khogyani op zich niet wordt betwist, doch wel zijn (recent) verblijf aldaar en dat, zelfs mocht enige bewijswaarde worden toegekend aan het document – *quod non in casu* – dit geenszins een bewijs van verzoekers ononderbroken verblijf in het district Khogyani kan vormen. Bovendien dient te worden herhaald dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Aangaande de Facebookconversatie tussen R.H. en Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 25), de verklaring van de middelbare school van verzoeker (stuk 26), de verklaring van Rokhan Institute of Higher Education & Hospital (stuk 27) en de brief uitgaande van de provincie Namen aan Rokhan Institute (stuk 28), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.2.3..

2.3.2.2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan persoonlijk werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging. De argumentatie dat hij in de onmogelijkheid is om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.2.3. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat

deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het citeren uit rapporten, toegevoegd aan het verzoekschrift en de verschillende aanvullende nota's, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 9) niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit geldt eveneens voor de informatie vervat in de neergelegde cd-roms (stukken 37 en 40). De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad is gesteund. In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat het steeds moeilijker is om Jalalabad op een veilige manier te bereiken, dient te worden opgemerkt dat hij zich veeleer baseert op bronnen uit 2015 en 2016, wat bezwaarlijk als actuele informatie bestempeld kan worden en waarmee derhalve niet kan worden aangetoond dat men heden niet langer op relatief veilige wijze Jalalabad kan bereiken vanuit Kabul. Dat de weg tussen Kabul en Jalalabad een doelwit vormt voor de opstandelingen en het aantal incidenten is toegenomen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht, doch wordt vastgesteld dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is en bovendien seizoensgebonden migratie tussen de twee steden niet belet. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zoals boven uiteengezet, geeft u immers geen zicht op uw werkelijke achtergrond en netwerken waarop u in steden als Kabul en Jalalabad kan steunen. Er kan evenwel worden aangenomen dat u hogere studies volgde in de stad Jalalabad en zich hier ook heeft gevestigd, en dat u er bovendien een breed netwerk op nahoudt in de steden Jalalabad en Kaboel. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u afkomstig bent van Wazir, district Khogyani.

Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Voor zover verzoeker aangeeft dat hij in de stad Jalalabad geen familie of vrienden heeft waar hij op kan terugvallen, beperkt hij zich tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing te weerleggen waarin pertinent wordt vastgesteld dat uit verzoekers Facebookprofiel blijkt dat hij wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt in Jalalabad en Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER